

REAL TIME AUTOBIOGRAFIE

Uitbreiding

De bader draagt zijn kleren. Wie is hij?
Sla de maat, verlam. Of doe het daadwerkelijk.

De Internationale Vereniging voor de Studie van Pijn
breidt uit.

Niet je prooi zwermen: ruk de nummers van ziekten.
Het was weldadig om, ontgaan van een symbolisch kleed,
op een verfijnde manier
in zonlicht op schrijftafels te spetteren.
Nu ligt hij onder zure lakens.
'Ik wil niet sentimenteel doen,' brult hij,
'maar dát waren nog eens tijden!'

Het zijn deze trends

om zich te ontdoen van
geloof in vergadering
van diepe aarde

om zich te ontdooien naar
het lot van de dobbelsteen
zal worden gecodeerd

staat u mij toe een laatste keer
te denken aan het nageslacht opdat dit niet significant verpietert
met startersnonchalance

Wij schrijven Apocalyps. Ze zeggen dat binnenkort de regering valt
of in ieder geval ontspant.

Nooit vertrouwd raken met iemand. Nooit een hand geven.

Honderdduizenden metaforen voor het leven als toekomstige pausen
beijveren zich.

Het zijn deze trends: huiduitslag,
onverteerbare dagen.

Olatile

aanval. Wij lagen onder vier dennen op de grasdruk van kronkelende lijven, het houtsnijwerk van de zon begon ons de adem te benemen.

De Horror-cruise op overvolle zee valt mee, ontelbare beesten gaan hun gang, ik zie het woedende schuim en weet dat het een spoor is, maar ik kijk omdat het schuimt. Honinggeel knikkebollen: verlangen x wordt pas vervuld wanneer het om het even is of dit gebeurt. Mijn favoriete plek is mijn schermbeeld, energie die niet verloren gaat, maar steeds verzuipt.

Wat ik wil zeggen is dat ik drink, dat ik van uitzonderingen ervaar: scherpe randen, de transparantie van bloed.

Het nationale humeur. Ik heb enkele vierkante meters in berekening. Alles teken ik uit in de zwemmende hut. Olatile.

Je verbergt je.

Je wiegt je inktvlerken als ether.

Je geboortedatum is moeilijk. Ik wil weten wanneer die teef werd gedekt en ja ik reken nog steeds op je.

B. denkt verbijsterde woningen met gemarmerd blauwe ogen, de verbijstering van die woningen in precies dat gemarmerde blauw:

‘sinds mijn zesde het geheim van vitrage en straatverlichting oranje, later het grijzige van de explosie binnen, rug tegen de muur en hoofd en handen op het

behang dan mijn lichaam verzengend gestrekt op de vloer mijn adem op afstand als de geluiden van de stad de stem campagne bleekmuziek gillende wolven parkeergeruis mijn pols

linkerpols mijn hand op jouw rechterpols jouw
billen vergeten door ritme ritme is een ding
zonder beperking van gezicht'

Ik val op tafel in slaap.

B. zoekt frisdrank in alle nachtwinkels van het schip
om me bij te brengen,

om mijn zinnen naar de felle lichten te duwen.

Wij ondersteunen het netwerk in het hele land.

Neem contact op. Wij accepteren uw bezittingen
(Holland, gevuld met geur, met
geslachtszieke bevolking,
nestgeur dit uur, indien opgeroepen).

Altijd voedsel offerande de gezegende

haat

en ik antwoord ja.

Zijn er alleen maar vampiers, vraagt ze, aarzelend.

Nee, er zijn andere vormen (stem klimt uit Texas).

Een kalf, een cowboy, de bron van het leven vertakt!

Zijn mistige ogen bijeengebracht in een week gezicht,
op straat hoor je er weinig van. Een kerk werkt in stilte.

Hij ligt daar op het kussen, zintuigen voortgezet
in de aangenaam prozaïsche raketten de aardleiding

hij wandelt langs de planeet horizontaal zijn glans is weg

ons te herschrijven, te doen wat de sjamanen

met duidelijke bijbedoelingen

de vrede noemen of

groot en anoniem door een groot en anoniem museum

bingo! een woord zo oud als de heuvels

rug bot kras ritmisch breekt de zonde! altaren die de zonde!
een verstrengeling van lichamen vindt plaats meestal 's nachts de gedempte
rooskleurige lijnen de planning van een uitgestrekte weide ze duwt
tot beneden haar heupen dat is de motor
de chemie der vooruitgang
ze zit op mijn schoot tegenover mij mij mij mij
onlangs vernam ik uit bronnen sombere glasvezels gangen van licht
smetvrije jassen ik snoof proteïne uit
de omstandigheden, maar geen weerstand
deze scène spuugt corruptie zonder noot zonder pauze
zij grijpt mijn shirt trekt het over mijn hoofd het kantoor is smerig
structuur is nodig ze
heeft een mooie spijkerbroek is bang voor de herfst en de winter, 's nachts
futloos smijten met stemmen binnen het afgebakende
de weelderige groei maakt recalcitrant:
de slurpende opbouw van dit lichaam
leer het in het wild (buik en navel in gesprek)
de luide muziek ik hoor haar niet
Olatile zit vooruit te lezen zegt zacht
ooit aan zelfmoord gedacht?

de wilde ezel is geïsoleerd en de mensen lopen te koop met hun liefde
alles bij elkaar krimpt
onder de machtige druk van kleuterjuffen.
mijn broer had ogen zonder kleur, heel authentiek als een huis op zee
(je vertrouwt op dode dingen en creaties)
vergeet die ouwe meuk die ouwe geiten
haar borsten bewegend – de leer van de zee –
haar handen voor haar schaduw ik kijk terug
het levensdoel van de aspirant zal geleidelijk veranderen
van persoonlijke ambitie en honger naar macht

in een verlangen om de mensheid te dienen
het verlangen om anderen te dienen is de
zekerheid van
hoektanden

ik bruin, ik zon

ik moet denken aan een bepaalde vorm van
neerslaan ik ben uw metgezel

ik wil weten ik wil weten hoe het draait:

al die succesvolle loops in Themapark Materie!

zijn lul was hard zijn benen grepen haar heupen
reeds op dit punt begon hij te huilen

god zelf met in zijn ooghoek blinkende sneeuw jouw adem

het mechanisme waarmee je de wil die je voedt over de weekvlezige buik

O l a t i l e O l a t i l e o l a t i l e o l a t i l e o l a t i l e

topless als een goochelaar

tegen verveling eindeloos dode mannen op de planken

alles immers dorst naar goud en hangt aan goud

waar zijn mijn Van der Graaff-geschriften?

– ik las alles en vergat het,

luttele eonen in de hink-stap-zwammenwoeker-modus nu al de gekwelde

uitgekattelbeld niks aan volk en vaderland te melden opgespeld

de zware decoratie van de vrijheid en de weerstand

denk er nooit meer aan

zoeken geavanceerd zoeken

is Dimensions of Time and Silence seksmuziek?

(ars nova het avontuur van den geest ik)

had graag in een maatschappij geleefd waar de bouwmeester der kathedraal

een gelijk salaris ontvangt als de metselaar en de steenklopper,

de minister en de dienstbode, de bankier en de putjesschepper

ieder zou zijn eigen impuls volgen, zonder

Olatile als een meeuw als Marat op het water

Olatile een verkleinde dans om de boeg

Olatile de onmogelijke, ik vaar op dit schip omdat ik je zoek

Mijn zwarte struiken zitten tjokvol met jouw zwarte rovers.

Mijn laagslorpemde zuiver kloppende dieren worden bedonderd
en gebakken: Hornswaggled Olatile Hornswaggled.

Wat is dit circus van de blauwe vlammen, dit gebied?

Het is als het geven van je lichaam aan het
voortdurende uur van dag of nacht.

Het spijt me voor je, zegt ze.

Is het zo duidelijk?

Ze knikt. Trek jezelf, man, zegt B. Ik ga slapen.

B. is sarcastisch. B. studeert. B. houdt van camp. We kijken naar
Shivers de clown, hij doodt het hele gezin: de ouwe
Horner, mevrouw Horner, Craig, Craig Owen en Owen en zijn
neukertje Maggie.

niet te beslissen niets o   Eden van de trillende rust
wrijft wrijft gele smog
wat vloeit ik aan belachelijk lied ik
wil niet weten hoe het is
maar hoe het kan zijn

de ouwe Horner, mevrouw Horner, Craig, Craig Owen en Owen en zijn
neukertje Maggie

rukken aan fantastisch hekwerk: de praktijk is de vijand van chlorose:
de ziel de vader van vehikels

de ruimte is groots en stil moet
woedend worden

het beste van de imperfectie = de vijand snel ontsieren. Vaak lekken door
schermen in het bekende vaders van de Doodsrevolutie

de wind in de showroom

onder een partje hemel, tachtig jaar de buitenwijk van een buitenwijk,
bezuinigingen op de keel en de slanke scherpe beelden de belofte

De nachtploeg is gearriveerd! Ze schrijven niet
proportioneel lange rugvin, sterke spieren.

Y is een zeer grote glimlach aan de rechterkant is het geweld lekt

Olatile en wond na crash op mijn bed en mijn neiging is het lijkenhuis
op de bodem van mijn slechte want geest'lijke huid
het fundamentele karakter van deze overwegingen:

de complexe aard van de Hunnen met hun kleine ronde ogen
als de ogen van iedereen.

Zelf – edel dier – sterf eindelijk eens in de klauwen van nieuwe amfibieën
(ik hou van het begin, de wateren, de torpedo's,
andere bewoners van Groenland en de
gemiddelde meter uit het leven van een processie)

Olatile

roofmoordt sympathieke mystiek

slaat uitputtingslag

rijst uit een kleed van netels voluten

draagt bermhouten waaiers werpt

onherstelbare schaduw

krijt onzichtbare stieren monter

vloekend

ontruimt mijn blikveld

krijst als motoren aan het oppervlak